

Arrest

nr. 288 398 van 2 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten,

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren sinds 2011 in België te verblijven. Op 8 juni 2020 worden ze de ouders van een zoon. Op 16 april 2021 dienen ze in eigen naam en in naam van hun minderjarige kind een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekers ter kennis gebracht op 2 december 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 27.10.2022 door :

D. (...), E. (...) (R.R.: (...)) Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Armenië

K. (...), S. (...) (R.R.: (...)) Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Armenië

Wettelijke vertegenwoordigers van:

D. (...), B. (...) (R.R.: (...)) Geboren op (...)

Nationaliteit: nog niet definitief bewezen

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden op 24.03.2011 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 25.05.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). De duur van het VIB – met name twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Voor wat betreft het feit dat de vader van mevrouw K. (...), S. (...) op 10.01.2020 in Armenië is overleden, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkenen verklaren verder dat zij geen enkele band meer met het thuisland zouden hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen naast de vader van mevrouw K. (...), S. (...) geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 24 jaar in Armenië en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarden betrokkenen bij hun asielaanvraag dat er nog familieleden van hen in Armenië zouden verblijven; zo verklaarde de heer D. (...), E. (...) dat zijn zus nog in Talin zou wonen. Mevrouw K. (...), S. (...) verklaarde dat haar ouders, broer en zus eveneens in Talin zouden verblijven. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor, behalve dan de overlijdsakte van de vader van mevrouw K. (...), S. (...), dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden zijn, noch leggen zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij hun familie zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens, gezien de overlijdsakte, is het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen gedurende hun verblijf in België geen enkel contact zouden onderhouden hebben met deze familieleden in Armenië. Betrokkenen bewijzen in ieder geval het tegendeel niet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Daarnaast verwijzen betrokkenen naar de COVID-19 pandemie en de verschillende maatregelen in de respectievelijke landen waardoor er sprake is van een administratieve onmogelijkheid om de machtiging tot verblijf volgens de normale procedure in te dienen. Betrokkenen beweren dat de huidige COVID maatregelen hen ervan weerhouden om momenteel naar de verantwoordelijke diplomatieke post te reizen, in casu Moskou.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat ze vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar respectievelijke landen terug te keren om volgens de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen ook niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat ze de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in de respectievelijke landen. Ook dient er opgemerkt te worden dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd (deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier). Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.

Verder beroepen betrokkenen zich op het artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen verwijzen naar de recente ontwikkelingen in Armenië waarbij mannen onder de leeftijd van 55 jaar kunnen worden opgeroepen voor verplichte legerdienst, dit is echter een veronderstelling. Betrokkenen dienen hier bewijzen van voor te leggen. Daarnaast dienen betrokkenen aan te tonen dat deze situatie heden ten dage nog steeds actueel is. Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen vrezen bij terugkeer in het land van herkomst het risico te lopen in de gevangenis of in het leger bloot te staan aan onmenselijke of vernederende behandelingen, legt betrokkenen eveneens geen bewijzen voor. Het blijft bij een louter blote bewering waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun in België verblijvende familieleden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Voor wat het gezin zelf betreft dient er opgemerkt te worden dat, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging in te dienen voor het hele gezin geldt, er geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Verder verwijzen betrokkenen ook naar hun sociale en culturele banden met België. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale en culturele banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het feit dat hun kind in België is geboren; nogmaals dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook is het kind momenteel meer dan 2 jaar oud en dus oud genoeg om samen met zijn ouders te reizen. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het kind en het dus in het belang van het kind is dat het de administratieve situatie van zijn ouders volgt.

Ten slotte kan het feit dat zowel de ouders van mijnheer als zijn oudere broer en diens gezin legaal in België verblijven niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om

machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het feit dat de ouders en de broer (en diens gezin) van de heer D. (...) E. (...) van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich meebrengt. Elk dossier wordt, naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis, immers individueel onderzocht.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij reeds 10 jaar in België zouden verblijven, dat zij alle mogelijkheden benut zouden hebben om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij, dat zij inmiddels de Nederlandse taal machtig zijn, dat mevrouw haar attest van deelname aan het theoretisch rijexamen voorlegt als bewijs van haar kennis van het Nederlands, dat zij beiden een werkbelofte voorleggen, dat zij nog nooit financiële hulp ontvangen zouden hebben en dat zij hiertoe een attest van niet steunverlening voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 25 november 2022 neemt de gemachtigde jegens verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan hem ter kennis gebracht op 2 december 2022. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: D. (...), E. (...) geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...) nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor zijn echtgenote K. (...), S. (...) (R.R. (...)) geboren te (...) op (...) en het minderjarig kind D. (...), B. (...), geboren te Mol op (...), werd er eveneens op 25.11.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarig kind niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van het minderjarig kind is het in het belang van het minderjarig kind dat hij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft het feit dat er nog andere familieleden van betrokkene in België

verblijven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Op 25 november 2022 neemt de gemachtigde jegens verzoekster en het minderjarige kind tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan haar ter kennis gebracht op 2 december 2022. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: K. (...), S. (...) geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...) nationaliteit: Armenië*

+ minderjarig kind

D. (...), B. (...), geboren te Mol op (...), nationaliteit: nog niet definitief bewezen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarig kind, genaamd D. (...), B. (...), geboren te Mol op (...), niet. Immers, vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind D. (...), B. (...), is het in het belang van het minderjarig kind dat het de administratieve situatie van zijn moeder volgt.

Het gezins- en familieleven : De gezinseenheid blijft behouden aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging aan te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft het feit dat er nog andere familieleden van betrokkene in België verblijven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige zoon verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van meer dan 11 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Armenië - waarmee hun kind, hetwelke hier in 2020 geboren is, geen enkele band heeft én nog nooit geweest is ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kind hier vanaf zijn 2,5 jaar naar school gaat én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers is geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kind uitsluitend een binding met België heeft én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kind naar Armenië niet mogelijk is omdat zij als gezin niet over de juiste reisdocumenten beschikken voor hun kind, wiens nationaliteit zoals de bestreden beslissing overigens zelf expliciet bevestigt "nog niet definitief bewezen" is, om toegang te krijgen tot dit land, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kind hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van het minderjarig kind van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in MOSKOU (Russische Federatie) dewelke bevoegd is voor Armenië én zowel de Russische Federatie als Armenië verwickeld zijn in een oorlogsconflict waardoor er sowieso ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de administratieve en praktische haalbaarheid van het terug afreizen vanuit de beide landen naar de EU;

dat bovendien DVZ in een identiek dossier van een andere Armeense familie (O.V. (...)) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormeld dossier zeker geen alleenstaand geval is en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw en dit omwille van de overweging dat gezinnen met minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe verzoekers echter ook behoren!;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 25.11.22 dan ook niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 25.11.22 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeiën uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing én deze praktisch niet uitvoerbaar zijn aangezien het kind van verzoekers

niet over reisdocumenten beschikt en dit gelet op het feit dat - zoals de bestreden beslissing overigens zelf expliciet bevestigt - de nationaliteit van het kind van verzoekers "nog niet definitief bewezen" is ;

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. In deze beslissing motiveert de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de door verzoekers' aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor zij de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde zet voor elk van de aangevoerde elementen uiteen waarom hij tot deze conclusie is gekomen. Hetzelfde geldt voor de tweede en derde bestreden beslissingen. Ook hier motiveert de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat betrokkenen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste elementen, namelijk een geldig visum. Verzoekers betwisten deze vaststelling niet.

Deze uiteenzetting verschaft hen het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers een inhoudelijke kritiek uiteenzetten ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De gemachtigde is *in casu* van oordeel dat de door verzoekers' aangevoerde elementen niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure. Verzoekers zijn het oneens met deze beoordeling.

In eerste instantie wijzen verzoekers op hun ononderbroken verblijf van elf jaar in het Rijk, waardoor hun banden met België sterker zijn geworden dan de banden die hen nog restten met hun land van herkomst. Vervolgens stellen verzoekers dat hun kind geen enkele band heeft met hun land van herkomst aangezien het in België is geboren en nog nooit in Armenië is geweest. Verzoekers wijzen tevens op hun integratie en duurzame verankering in België.

De Raad merkt op dat verzoekers zich met dit betoog beperken tot hetgeen zij hebben aangevoerd in hun verblijfsaanvraag. De gemachtigde heeft zich dan ook reeds omtrent deze elementen uitgesproken in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkenen verklaren verder dat zij geen enkele band meer met het thuisland zouden hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen naast de vader van mevrouw K. (...), S. (...) geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 24 jaar in Armenië en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarden betrokkenen bij hun asielaanvraag dat er nog familieleden van hen in Armenië zouden verblijven; zo verklaarde de heer D. (...), E. (...) dat zijn zus nog in Talin zou wonen. Mevrouw K. (...), S. (...) verklaarde dat haar ouders, broer en zus eveneens in Talin zouden verblijven. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor, behalve dan de overlijdingsakte van de vader van mevrouw K. (...), S. (...), dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden zijn, noch leggen zij bewijzen voor dat zij niet voor korte tijd bij hun familie zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens, gezien de overlijdingsakte, is het zeer onwaarschijnlijk dat

betrokkenen gedurende hun verblijf in België geen enkel contact zouden onderhouden hebben met deze familieleden in Armenië. Betrokkenen bewijzen in ieder geval het tegendeel niet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Wat betreft het feit dat hun kind in België is geboren; nogmaals dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook is het kind momenteel meer dan 2 jaar oud en dus oud genoeg om samen met zijn ouders te reizen. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het kind en het dus in het belang van het kind is dat het de administratieve situatie van zijn ouders volgt.

(...)

De elementen van integratie (met name het feit dat zij reeds 10 jaar in België zouden verblijven, dat zij alle mogelijkheden benut zouden hebben om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij, dat zij inmiddels de Nederlandse taal machtig zijn, dat mevrouw haar attest van deelname aan het theoretisch rijexamen voorlegt als bewijs van haar kennis van het Nederlands, dat zij beiden een werkbelofte voorleggen, dat zij nog nooit financiële hulp ontvangen zouden hebben en dat zij hiertoe een attest van niet steunverlening voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

In wezen beperken verzoekers zich in het middel tot het kort bespreken van de in de eerste bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen en het geven van een eigen versie of verklaring ervoor, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs. Verzoekers stellen hiermee hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers maken met hun grief niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen.

Uit deze beslissing blijkt verder dat de gemachtigde uitvoerig is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de verblijfsaanvraag van verzoekers op een geïndividualiseerde wijze werd onderzocht. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verzoekers voeren in het kader van het huidig beroep tevens aan dat zij als gezin niet over de juiste reisdocumenten beschikken voor hun kind, wiens nationaliteit nog niet definitief is bewezen. Daarnaast wijzen ze op de scholing van hun minderjarig kind, hetgeen zwaar dreigt aangetast te worden indien ze minstens enkele maanden in het buitenland zouden moeten wachten op de behandeling van hun verblijfsaanvraag. Zoals verweerder echter al aanvoert in zijn nota met opmerkingen, werden deze elementen niet aangehaald in de aanvraag tot verblijfsmachtiging. Hierboven is reeds uiteengezet dat het de verantwoordelijkheid van de aanvrager is om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Aangezien verzoekers deze elementen niet als buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd in hun verblijfsaanvraag, kan in het kader van het huidige beroep evenmin met deze elementen rekening worden gehouden. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot de scholing van hun zoon.

Ook waar verzoekers betogen dat de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor Armenië, zich in Rusland bevindt en er daar momenteel een oorlogsflict woedt, kan de Raad enkel vaststellen

dat verzoekers dit element niet in hun verblijfsaanvraag hebben aangevoerd. Verzoekers kunnen bijgevolg niet rechtmatig verwachten dat verweerder hieromtrent motiveert in de eerste bestreden beslissing. In het kader van het huidige beroep kan dan ook geen rekening worden gehouden met dit element.

Tenslotte voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk worden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan worden ingesteld voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoekers brengen echter geen concrete gegevens bij die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van de Armeense families waarnaar zij verwijzen en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als zij zelf op een andere wijze worden behandeld. Verzoekers beperken zich tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengen. Het komt de Raad niet toe om door middel van het OV-nummer zelf onderzoeksdaten te stellen en ambtshalve een vergelijking van de beide situaties te maken. Een schending van het gelijkheidsbeginsel, noch van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN